

Een kruis van chocolade

Wanneer ik als kind op zondagmorgen naar de kerk ging, was het niet alleen Maria in het glas-in-lood raam die mijn aandacht kreeg. Mijn fantasie was enorm. Ik creëerde dan ook regelmatig een droomwereld om mij heen. Aandacht intens bij het gebed houden vond ik moeilijk, soms prevelde ik maar wat. Vaak hoorde ik helemaal niet waar meneer pastoor over sprak, het meeste ging geheel aan me voorbij. Alleen het zingen van de psalmen zag ik als een mooie onderbreking, ik jubelde luid en intens uit volle borst mee. Er volgde meestal een lange saaie preek, waarbij mijn gedachten weer afdwaalden naar een eigen wereld.

Die zondag viel mij het kleine gedraaide kruis op, dat boven op de leuning van de zware preekstoel was vastgemaakt, een reusachtig houten gevaarte stevig verankerd aan een hoge pilaar. Pastoor moest het trapje opklimmen, wilde hij over ons kerkgangers uit kijken. Hier sprak hij zijn zondagse overpeinzing uit.

Het indrukwekkende crucifix was van chocolade, *tenminste in mijn verbeelding*. De romig gedraaide vorm en bruine kleur deed het lijken op die heerlijke chocolade waarop ik zo verzot was. Water liep in mijn mond, ik voelde de zoetzalige heerlijkheid al tegen het gehemelte smelten. Binnen in me zei een stemmetje dat het niet zo was, maar ik twijfelde.

Mocht ik maar eens proberen of ik er een stuk uit kon bijten, dan zou ik zekerheid krijgen. Jammer genoeg was er nooit de gelegenheid voor. Nog steeds wanneer ik in een kerk kom, zoekt mijn oog de preekstoel. Altijd kijk ik of er ook zo'n "zalig(s)makend" chocolade kruis op staat en denk terug aan mijn kindertijd. Nooit zeker wetend en nog steeds niet geproefd!

*Boven in de sprekersstoel
daar staat een eetbaar kruis
Het smaakt heel goed zegt mijn gevoel
verstopt in God's huis*

*Steeds weer trekt mijn oog naar jou
alsof je met me praat
Jij zegt dan plots - hoe kan dat nou? -
ik ben van chocolaat*

Verhalen als geschenk!

Een kruis van chocolade komt uit de korte verhalenbundel *Heel even*.
Via www.margotheil.nl kunt u zien hoe ik dit en enkele andere korte
verhalen persoonlijk voordraag.

Margot Heil

